

Ljndeni

STRÁŽCA VODY

PRÍBEH O ZLOMENOM SRDCI

CHARLES
MARTIN

OD AUTORA BESTSELLEROV
HORA MEDZI NAMI A KEĎ SVRČKY PLAČÚ

Strážca vody

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Charles Martin

Strážca vody – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

STRÁŽCA
VODY

CHARLES MARTIN

STRÁŽCA
VODY

Ljndeni

Johnnymu Sarberovi
môjmu bratovi

Dym špirálovito stúpala tri míle ďaleko. Bol hustý a čierny a vychádzal z dvoch rovnakých turbodieselových motorov. Na blednúcej modrej oblohe oblizovali dym oranžovočervené plamene, prezrádzali mi, že oheň je žeravý a silnie. Keď sa tá horúčava dostane k palivovým nádržiam, vybuchne celá multimiliónová jachta, rozletí sa na márne kúsky a jej úlomky klesnú na dno oceána.

Otočil som kormidlom mojej sedemapolmetrovej lode ostro doprava a posunul som plynovú páku dopredu. Zdvihol sa vietor a vlny s bielymi hrebeňmi dosahovali takmer meter. Nastavil som trimové klapky nadol, aby sa korma viac nadvihla, a moja loď sa začala kĺzať k potápajúcemu sa plavidlu. Zvládol som tú vzdialenosť za čosi viac ako tri minúty. Sedemdesiatpäťmetrová loď *Gone to Market* ležala v drifte, naklonená na záveternú stranu. Zhruba sto dier po guľkách na korme vysvetľovalo, prečo stratila kormidlo a motor. A možno aj prečo horela.

Okrem toho mi to prezradilo, že Fingers sa dostal na loď.

Vlny sa lámali nad provou a voda zalievala kuchyňu a hosťovské kajuty. Keď provu zaliala voda, korma sa už dvíhala a prova nebezpečne smerovala ku dnu Atlantiku. Či už je na vine výbuch, alebo voda, dlhšie nevydrží. Nasmeroval som Whaler dozadu a pristával som so sklopenou zadnou plošinou. Predné lano som

voľne uviazal na úväzník a vyskočil som na hlavnú palubu nad salónom, kde som našiel tri telá s početnými strelnými ranami. Vystúpil som po točítých schodíkoch nahor na palubu vedľa mostíka a našiel som ďalšie dve telá.

Po Fingersovi ani stopy.

Kopnutím som otvoril dvere na lodnej kancelárii, potkol som sa na ďalšom tele a bežal som na mostík, kde ma privítala sprška slanej vody lejúca sa cez rozbité sklo. Ak tam aj niekto bol, spláchlo ho do mora. Vyliezol som na hornú palubu nad majiteľovým salónom. Victorova manželka ležala vo zvláštnom uhle na dlážke. Jej tri strelné rany mi prezradili, že Fingers sa k nej dostal prv než ona k nemu. No zbraň v ruke mala prázdnu. A to bolo zle. Vytiahol som zo steny sekeru a zaťal som do dverí z honduraského mahagónu vedúcich do Victorovej luxusnej kajuty. Aj on mal v tele tri strelné rany a ležal vykrivený, krk mal násilím zlomený, čo svedčilo o tom, že pri odchode trpel. A to bolo dobre.

Lod sa kolísavo nahla dopredu, čo naznačovalo, že dosiahla kritický bod a začala klesať nadol. Vedel som, že mám iba chvíľu, aby som našiel Fingersa a dievčatá a zmizol odtiaľto, prv než ma loď stiahne so sebou alebo vyletíme k nebu. Zišiel som po schodoch a zamieril do strojovne, ale tá bola zaliata. Čvachtal som sa po pás vo vode do kajút posádky, popri Victorovej modlitebni ku dverám do kotvovej komory, kde sa voda sfarbila načerveno.

A tam som našiel Fingersa.

V skutočnosti som ho najprv začul, až potom uvidel. Kloktavo dýchal. Keď som zahol za roh, usmial sa, ale smiech zmizol. V ruke držal Sig Sauer, ale nevedel zdvihnúť ruku, hoci pištoľ bola prázdna. Chytil som mu hlavu a začal som ho ťahať nahor, on však ukázal na dvere do kotvovej komory. Zmohol sa iba na jedno slovo: „Tam...“

Cez medzeru pod dverami sa liala voda, čo znamenalo, že miestnosť je zaplavená. Skúsil som západku, ale tlak zvnútra mi nedovolil otvoriť dvere. Čvachtal som sa nazad do strojov-

ne, preplával som na druhú stranu – usiloval som sa nedýchať toxický dym, ktorý ma pálil v očiach –, zdvihol som zahrotené páčidlo ležiace pri stene a vrátil som sa ku kotvovej komore. Strčil som špičku do mechanizmu zámky a zaprel som sa nohami.

Za chrptom som počul smiech. „Na viac sa nezmôžeš?“ Fingers sa zadúšal a oprskal ma krvou. „Potiahni silnejšie.“

A tak som potiahol z celej sily. Keď tlak zvnútra a moje páčenie zvonka vylomili zámku, dvere sa rozleteli a pritisli Fingersa aj mňa k stene, kým sa hladina vody nevyrovnala. Keď sa to stalo, začul som krik dievčat, ale tie zvuky tlmila voda. Fingers ukázal na akvalung tesne pri dverách. Vedľa neho viseli rozličné závažia a výstroj vrátane podvodného reflektoru. Skontroloval som regulátor, strčil som ramená do popruhov, zapol som svetlo, potom som plával dolu schodmi vedúcimi do tmavého brucha lode.

Tam som našiel sedem vydesených dievčat zhrknutých dokopy a dýchajúcich posledné zvyšky vzduchovej bubliny v ponárajúcom sa konci provy. Chvíľu som ich pobádal, poznamenal som čosi o *Titanicu*, potom sme vytvorili reťaz a viedol som ich cez tmavú vodu hore schodmi. Keď dievčatá uzreli denné svetlo, vyplávali von, začali stúpať po teraz naklonenom kýle k salónu na hlavnej palube a k mojej lodi.

Všetky boli vyplašené, triasli sa a zväčša boli nahé. Marie medzi nimi nebola. Vrátil som sa do tmavej diery, ale ani tam Marie nebola.

Zamieril som znova k Fingersovi, hlava mu klinkala. Zatriasol som ním. „Fingers! Fingers!“ Otvoril oči. „Marie? Kde je Marie?“

Pokúšal sa niečo povedať.

Naklonil som sa k nemu.

Pokrútil hlavou. „Je preč.“ To priznanie ho bolelo.

„Ako to myslíš, že je preč?“

Roztvoril ruku a do vody padla prázdna škatuľka od liekov. V očiach mal slzy. „Skočila cez palubu.“ Zmíkol, nechcel povedať, čo sa stalo potom. „K členku mala priviazané závažie.“

Tá predstava ma vydesila. Takýto koniec ma zdrvil.

Objal som Fingersa okolo pliec – a vtedy som pocítil dieru, ktorú som si nevšímol. Prebehol som mu rukou po hrudi a cítil som, ako si Fingers pravou rukou zakryl dieru, ktorou vyšla guľka. Pokrútil hlavou. Guľka vnikla dnu kúsok od chrčtice a vyletela mu z hrude.

Natlačil som do tej diery kus jeho košele, jeho Sig som si strčil pod tielko a ťahal som ho hustnúcim dymom hore na hlavnú promenádu paluby. Kým som ho ťahal, hľadel na svoj ošúchaný Sig a s úsmevom povedal: „Chcem ho nazad.“ A rozkašľal sa. „Keby tá pištoľ vedela hovoriť...“

Vlny nadhadzovali moju loď ako plaváček. Keď bolo všetkých sedem dievčat bezpečne na jej palube, vyložil som si Fingersa na plece a skočil som na provu. Keď sme tam pristáli, chvíľu sme sa kotúľali. Jedno z dievčat hodilo lano z úväzníka a ja som posunul plynovú páku dopredu. Prešli sme sotva štvrt' míle, keď zadunel výbuch. Fingers obrátil hlavu, keď ohnivá guľa zahalila *Gone to Market* a milióny kúskov superluxusnej jachty dopadli na hladinu Atlantiku kúsok od pobrežia severovýchodnej Floridy. Fingers odpočíval na prove, zaplavoval prednú časť Whalera tmavočervenou penou a spokojne sa smial. Zamieril som k pobrežiu, vypol motor a zaboril som kýl do piesčitého raja, ktorý Fingers nikdy neuvidí.

Ťažko sa mu dýchalo a nedokázal hýbať nohami. Bolo mi záhadou, ako vydržal tak dlho. Patrick „Fingers“ O'Donovan bol od prvého dňa, čo som ho poznal, tvrdý ako skala a nežný ako dych dieťaťa. Stoický, múdry, nebojácny. Ešte aj teraz bol pokojný.

Pera sa mi chvela. Hlavou mi vírili myšlienky. Nezmohol som sa na slovo.

Fingers mal problémy zaostriť pohľad, tak som sa mu začal prihovárať, aby som ho vrátil k životu. „Fingers, zostaň pri vedomí. Pri mne...“ Keď to nepomohlo, vyslovil som jediné slovo,

ktoré ho mohlo prebrať: „Otče.“ Fingers bol pôvodne kňazom, než začal robiť pre vládu. A keby ste naňho naliehali, povedal by vám, že ešte vždy je kňaz.

Fingers znova uprel pohľad na mňa. Predstieral úsmev a cez zaťaté zuby povedal: „Rozmýšľal som, kedy sa ukážeš. Najvyšší čas, že si niečo urobil. Kde si trčal, dopekla?“ Bol celý červený.

Takto sa to nemalo skončiť.

Fingers sa načiahol a ukázal na obdratý oranžový kufrík pripútaný ku konzole. Nikdy bez neho necestoval, preto kufrík absolvoval niekoľko stotisíc míľ. Vždy keď som si pomyslel na Fingersa, vynoril sa mi pred očami aj ten hlúpy oranžový kufrík. A hoci on i ja sme sa len málokedy s niekým rozprávali o našej práci, ak ste ho zastihli v správnej nálade, zvláštne dôrazne hovoril o dvoch veciach – o jedle a o víne. Jedno i druhé chránil s takmer posvätným zápalom. Preto sa o tom nárazu vzdorom, nepremokavom kufríku s láskou vyjadroval ako o svojom „obedári“. Nikto, ani len ja, sme sa nemohli postaviť medzi Fingersa a jedlo či pohár vína na súmraku. Niektorí ľudia si značkovali pamätné chvíle v živote cigarou alebo cigaretou. Fingers si ich značkoval červeným vínom. Pred rokmi premenil suterénnu miestnosť na pivnicu. Návštevníkov zvyčajne povodil dookola a dal im ochutnať víno. Ten vinársky snob často podržal pohár vo svetle, mierne zakrúžil vínom a poznamenal: „Zem vo fľaši.“

Jedno z dievčat uvoľnilo povraz a prinieslo mi ten kufrík. Keď som ho otvoril, Fingers položil ruku na víno a pozrel na mňa.

Kládol mi otázku, ktorú som nechcel, aby položil, a už vôbec som na ňu nechcel odpovedať. Pokrútil som hlavou. „Si kňaz, nie...“

„Prestaň. Nemám čas.“

„Ale...“

Pohľadom mi vyvrtal do duše dve diery.

„Ja...“

Vytlačil zo seba slová: „Najprv chlieb, potom víno.“

Odlomil som kúsok chleba a vyslovil som slová, ktoré som ho počul povedať aj sto ráz, „... toto je telo, ktoré...“, potom som položil Fingersovi chlieb na jazyk.

Omáľal ho v ústach a pokúšal sa prehltnúť, no iba čo sa rozkašľal. Keď stíchol, odzátkoval som fľašu, naklonil som ju a nalial som mu víno na pery. „Krv preliata za...“ Zažmurkal. Hlas sa mi znova zlomil. „Vždy keď toto činíte, velebíte...“ Nedopovedal som.

Prehovoril, prv než mu víno vniklo do úst. Úsmev na perách mu ladil s úsmevom v očiach. Ten úsmev mi bude chýbať. Možno najviac zo všetkého. Prihovárал sa najhlbším miestam v mojom vnútri. Vždy to tak bolo. Víno mu stieklo do úst a vytekalo po bokoch.

Krv s krvou.

Ďalší nával. Ďalší kašeľ. Držal som Fingersa, zatiaľ čo vlny kolísali jeho telo. Nádych. Potom dva. Pozbieral sily a ukázal na vodu.

Zaváhal som.

Oči sa mu obrátili stĺpkom, donútil ich vrátiť sa späť a prižmúril ich na mňa. Oslovil na menom. Robil to len vtedy, keď chcel zaujať moju pozornosť. „Bishop.“

Pretiahol som Fingersa cez obrubu lode do teplej vody. Dýchal čoraz plytšie. Menej. Znova zaklokotal. Oči sa mu otvorili a zavreli. Na viečka mu sadal spánok. Chytil ma za košeľu a priťahoval si moju tvár k svojej. „Ty si... čo si... čo si vždy bol...“

Vošiel som po pás do priezračnej vody a Fingersovo telo sa vznášalo na hladine. Dievčatá sa zhŕkli, nič nehovorili, len plakali, keď červeň sfarbila vodu. Fingers mi potľapkal po hrudi a rátal na prstoch jednej ruky. Najprv ukázal všetkých päť prstov, potom rýchlo tri zohol a zostali len dva. Mal na mysli sedem. Vzápätí ukázal všetkých päť a zohol len dva. Mal na mysli osem. Potom na chvíľu prestal a po sedmičke prišla nula. Tými pohybmi hovoril 78:70.

Spoznal som túto jednoduchú šifru už pred mnohými rokmi. Vedel som, že Fingers cituje Žalmy, poznal ich naspamäť. Čísla 78 a 70 boli narážkou na kráľa Dávida a na to, ako si Boh „vyvolil svojho sluhu Dávida, od čriedy oviec ho vyzdvihol“. Skrátka a dobre Fingers hovoril o nás. O začiatku môjho učenia. To bolo pred dvadsiatimi piatimi rokmi, keď som bol druhák v akadémii. Fingers ma vyvolal z triedy a povedal čosi čudné. „Porozprávaj mi, čo vieš o ovciach.“ Odvtedy sme prešli tisícky kilometrov. Za tie roky sa Fingers stal mojím šéfom, učiteľom, priateľom, mudrcom, komikom a niekedy aj otcom.

Keď do môjho života vstúpil on, hneď bolo všetko iné.

Počas svojej kariéry bol Fingers na mnohých miestach, kde by ho zvuk mohol zabiť, preto sa naučil komunikovať číslami Žalmov – tým si vyslúžil prezývku Fingers, Prsty. Trik spočíval v tom, že ten, s kým sa rozprával, buď musel poznať Žalmy rovnako dobre ako on, alebo musel mať poruke Bibliu.

Keď Fingersov život vytekal do oceána, pritiahol si ma a vyšlo z neho: „Povedz... čo vieš... o ovciach.“

Tak sa to začalo. A tak sa to skončí. Pokúsil som sa o úsmev. „Rady blúdia.“

Čakal. Toto boli lekcie, ktoré ma naučil. Každá trvala rok alebo aj viac.

„Často sa stratia.“

„Prečo?“

„Pretože môžu.“

„Prečo?“

„Pretože tráva je inde vždy zelenšia.“

„A to sa volá?“

„Murphyho zákon.“

„Dobre.“

„Sú ľahká korisť. Lev nikdy nie je ďaleko.“

Prikývol.

„Málokedy nájdú cestu domov.“

„Takže potrebujú...“ súril ma.

„Pastiera.“

„Akého pastiera?“

„Takého, ktorý opustí teplo ohňa a bezpečie stáda a riskuje chlad, dážď, bezsenné noci, aby...“ Nedohovoril som.

„Aby čo?“

„Našiel jednu ovcu.“

„Prečo?“

Teraz som už plakal. „Pretože... tá jedna potrebuje...“ Nenačádzal som slová.

Zatvoril oči a položil mi dlaň na hrud'. Aj teraz ma vzal do školy – ukazoval mi dôvod, prečo mi zomiera v náručí. Šiel za jednou a zmenil ju na sedem.

Pritiahol sa ku mne. Z posledných síl. „Musím ti dať...“ Siahol pod košelu a vybral zakrvácaný list. Videl som jej rukopis.

Priložil mi ho na hrud'. „Odpusť jej.“

Neveriacky som naňho hľadel. „Mám jej odpustiť?“

„Milovala ťa.“

Z kútika úst mu tiekla krv. Tmavočervený potôčik krvi. Zatriasol mnou. „Nakoniec...“

Držal som list a zabudol som dýchať.

„Všetci sme len zlomené deti...“ zaklokotal.

Cívil som na papier. Ťarcha beznádeje. Z očí sa mi rinuli slzy.

Zdvihol ruku a palcom mi ich zotrel. Aj on plakal. Tak dlho sme hľadali. Dostali sme sa tak blízko. To, že sme nakoniec zlyhali, bolo...

Pokúsil sa usmiať a potom prehovoriť, ale nenachádzal slová. Retiazka sa pod ťarchou jeho ruky roztrhla a zostala mu v prs-toch, krížik, ktorý mi priniesol z Ríma, sa rozhojdal. „Teraz je doma. Neľutuj. Nijaká bolesť, nijaký žiaľ.“

Prešla chvíľa. Zatvoril oči, telo sa mu nadnášalo na vode a zašepkal: „Už len jedno...“

Ruky som mal teplé a od vody a krvi klzké. Už som mu necítil pulz. Vedel som, čo chcel, a vedel som, že to bude bolieť. Nedo-

kázal som ho pustiť. Privinul som si ho na hrud' a držal som ho, kým z neho unikal život a zavládla tma.

„Rozptýl' môj popol, kde sme začínali...“ šepol mi do ucha. „Na konci sveta.“

Zadržal som vzlyk, slzy sa rinuli. V duchu som hľadel šesťsto míľ južne. „Ja nemôžem...“

Prekrížil si ruky, retiazka mu ešte vždy visela v prstoch. Slabučko sa usmieval. Pozrel som ponad vodu, ale srdce mi rozmazalo zrak a nič som nevidel. Naposledy som prikývol. Pustil ma a jeho telo mi ochablo v náručí. Jeho slová dozneli. Vyslovil posledné slovo. Zostal len jeho dych.

Sklonil som sa k nemu a dostal som zo seba: „Budeš mi chýbať.“ Žmurkol. Na viac sa nezmohol. Pozbieral som všetky sily, čo mi zostali. „Si pripravený?“

Oči sa mu obrátili stípkom, potom z hlbín tela vydoloval posledné zvyšky energie a sústredil sa na mňa. Hoci on bol možno pripravený, ja som nebol. Slová jeho života vytekali zo stránky. Odkiaľsi vydoloval silu na posledné slová. So zatvorenými očami mi poklopkal po hrudi a zamrmlal: „Nenes ju. To by ťa zabilo...“

Jednou rukou som ho držal pod krkom, druhou som zakryl dieru v jeho hrudi a povedal som ponad vodu slová, ktoré ma naučil: „V mene Otca... i Syna... i...“ Zažmurkal, z oka mu vytekla slza a ponoril som ho pod hladinu.

Držal som ho tam iba chvíľku, ale to stačilo, aby mu telo ochablo a z kútika úst mu vyšli posledné vzduchové bubliny, voda scervenela.

Hoci bol statnejší ako ja, keď som ho zdvihol, zdal sa mi ľahký. Akoby mu už odišla duša. Keď sa vynoril, oči mal otvorené, ale nehladel na mňa. Aspoň nie na tomto svete. A hlas, ktorý som počul desaťtisíc ráz, som už nepočul. Vytiahol som ho na breh a položil som ho na piesok, kde mu vlny obmývali členky. Vtedy som si všimol jeho ruky. Prekrížené ramená mu ležali na hrudi a prsty hovorili tak nahlas, že ich mohli počuť aj v nebi „2:2.“

„Je koniec.“

Privinul som si ho a plakal som ako malé dieťa.

Pobrežná hliadka zahalila dievčatá do diek a trom z nich dala infúziu. Keďže kapitán lode poznal Fingersa, vošiel do mora a pomohol mi preniesť telo. Jeden z členov pobrežnej hliadky sa ponúkol, že mi umožní ísť s Fingersom, zatiaľ čo oni dopravia moju loď do prístavu, ale odmietol som. Tam vonku bolo Marino telo.

Zlyhal som.

Vytiahol som svoju loď na breh. More urobí jednu z dvoch vecí: buď ju pochová v hĺbinách, alebo vyplaví jej telo na breh. O pár hodín neskôr, keď slnko zapadalo a na pokožke som mal zasušenú soľ a krv, postavil som sa na kraj mora a rozložil som list. Jeho ťarcha ma donútila klesnúť na kolená, kde mi vlny obmývali stehná.

Slová som videl rozmazane.

Láska moja,

viem, že tento list Ťa tvrdo zasiahne...

Palcom som si zotrel slzy a do svitania som chodil po brehu. Čítal som ten list znova a znova. Zakaždým to bolelo väčšmi. Zakaždým znel jej hlas vzdialenejšie.

Keď sa na obzore vynorilo slnko, príliv ju vyniesol na breh. Privinul som si jej nevládne bledé telo na hrud' a znova som sa rozplakal. Nahnevane, hlasno, zlomene. S jej telom v náručí. Pokožku mala priehladnú a chladnú. Nevedel som dať zmysel svojmu životu. Ani tomu, čo sa z neho stalo, ani tomu, čo sa z neho stane. Bol som stratený. Bozkával som jej tvár. Jej studené pery.

Ale nedokázal som jej vrátiť život.

Povraz okolo členka mala odrezaný nožom, čo mi prezradilo, že si to kdesi v hĺbinách rozmyslela. Hoci odišla, ešte vždy sa mi prihovárala. Predierala sa späť. Ako sme tam ležali, zalievali nás vlny. Pritisol som si líce na jej líce.

„Spomínaš na ten večer, keď som ťa našiel vonku? Všetci ťa hľadali, ale nikomu nenapadlo hľadať ťa tak ďaleko. No bola si tam. Vznášala si sa sedem míľ od brehu. Bola si hrozne studená. Triasla si sa. Potom sa nám míľu od pláže minul benzín a pádloval som k brehu. Bála si sa, že sa k nemu nedostaneme. Ale našiel som ťa. Bol by som pádloval popri celom pobreží Floridy, keby to znamenalo, že môžeme zostať na lodi. Potom sme si založili ohník a opierala si sa o mňa. Pamätám sa na ten vášnok na tvári. Nohy mi zohrieval oheň a do nosa mi udierala tvoja vôňa. Netúžil som po ničom inom, len sedieť a dýchať. Zastaviť slnko. Povedať mu, aby pár hodín počkalo. ‚Prosím ťa, mohlo by si to na chvíľu odložiť?‘ Vtedy si mi položila dľaň na ruku a pobozkala si ma na líce. ‚Ďakujem,‘ zašepkala si a na uchu som cítil tvoj dych.

Bol som nikto. Šestnásťročný tieň blúdiaci po chodbách. Chalan s hlúpou loďkou, ale ty si zo mňa urobila niekoho. Tá noc bola naším tajomstvom, málokedy prešiel deň, keď sme sa nevideli. Nejak si vždy našla spôsob dostať sa ku mne. Keď som bol vo štvrtom ročníku, jedine ty si verila, že zlomím rekord. Štyridsaťosem sekúnd. Keď som dorazil do cieľa, stopky ukazovali štyridsaťsedem sekúnd aj čosi a zvalil som sa na zem. Dokázali sme to. Spomínam si na výstrel z pištole, ale nie na beh. Len si pamätám, že som letel. Vznášal som sa. Kričalo tisíc ľudí, ale ja som počul len tvoj hlas. Vždy som ho počul.

Neviem, ako sa dostanem z tejto pláže. Neviem, ako z nej odísť. Neviem, kto som bez teba. Fingers mi hovoril, aby som ti odpustil, ale nemôžem. Nemám ti čo odpustiť. Vôbec nič. Ani len... chcem, aby si vedela, ako mi je ľúto, že som ťa nenašiel skôr. Veľmi ma to mrzí. Hrozne som sa usiloval. Ale zlo je skutočné a niekedy ho ťažko počuť. Len by som bol rád, keby si ma počula. Prv než odídeš, prv než... chcem, aby si vedela, že som ťa ľúbil od prvej chvíle, čo som ťa stretol, a nikdy si neurobila nič – jediná vec –, aby som ťa ľúbil menej. Bolí ma srdce. Veľmi. Puk-

lo mi a bude to bolieť ešte väčšmi, keď vstanem a odnesiem ťa odtiaľto. Ale nech pôjdem kamkoľvek, všade ťa ponesiem so sebou. Uchovám si ťa vnútri. A vždy keď sa budem kúpať, plávať alebo popíjať či brodiť sa vo vlnách, alebo len stáť v daždi, dovoľím, aby ťa voda uchovala vo mne. Marie, kým je voda, si v mojom vnútri.“

Keď mi nad hlavou vyšlo slnko, zavolať som pobrežnú hliadku. Vrtuľník pristál na pláži, a keď sa jeho posádka ponúkla, že odnesie Marie namiesto mňa, odmietol som. Niesol som ju sám na rukách, ramená som jej prekrižil, pritláčal som si jej hlavu na hrud'. A prvý raz, odkedy som ju našiel, som jej roztvoril prsty a vložil som ruku do jej ruky.

Aj v hukote vrtuľníka ma počuli plakať.

KAPITOLA 1

Prešiel týždeň. Jedol som málo, spal ešte menej. Väčšinou som sa popoludní prichytil, že hladím na vodu. Dni ubiehali. Marie aj Fingers si podľa poslednej vôle želali, aby ich spopolnili. A aj sa tak stalo.

Zatiaľ čo Fingers ma žiadal, aby som rozptýlil jeho popol na konci sveta, Marie si vybrala bližšie miesto. V poslednom liste ma Marie žiadala, aby som jej popol rozptýlil v plytkej vode pri ostrove, kde sme sa hrávali ako deti. Celý týždeň som držal urnu v rukách a pozoroval príliv a odliv. More stúpalo a klesalo. Ale nedokázal som presvedčiť svoje nohy, aby ma odniesli do vody. A tak som sa napriek Marinmu poslednému želaniu vrátil domov a položil som urnu na kuchynský stôl vedľa Fingersovho popola, ktorý som uložil do jeho oranžového kufriku. Zvláštna dvojica, čudný pohľad. Fialová urna a oranžový kufrík. Hľadel som na ne. Ony hľadeli na mňa.

Celý týždeň som okolo nich obiehal ako mesiac. Denné svetlo. Tma. Deň. Noc.

Všetko, čo som vedel, ma naučil Fingers. Našiel ma, keď som bol stratený. Dal ma dokopy, keď to nedokázali ani všetky kráľove kone a kráľovi muži. Ja som bol Ben Gunn; on bol Jim Hawkins. Ja som bol Crusoe; on bol Piatok. V mojej najtemnejšej chvíli som sa prebudil na brehu mora, pokrytý morskou penou a v nose ma štekli kraby fidlikanti. Nevedel som sa zachrániť a nehovoril som jazykom

ostrova. Fingers ma zdvihol z piesku, oprášil ma, nakrmil a naučil ma znova chodiť. Zachránil ma, keď ma nebolo možné zachrániť. Jeho vplyv bol nezmerný. Neprítomnosť jeho hlasu ohlušujúca.

Život bez Marie bol, akoby som sa prebudil do sveta, z ktorého odstránili slnko. Jej list som mal stále pri sebe. Čítal som ho znova a znova, možno aj desaťtisíc ráz. Keď som si líhal do postele, položil som si ho k tvári, aby som cítil vôňu jej ruky, ale veľmi ma to neutešovalo. Nemohol som vrátiť čas. A hoci som sa veľmi usiloval, nevedel som sa vyrovnáť s tým, že je to konečné. Zdalo sa mi to nemožné. Bolo to nemožné. Ako odišla? Predstava, že odchádza z tohto sveta sama, plná hrôzy, s hanbou a lútosťou a s povrazom okolo členka, bola nad moje sily. To pomyslenie ma vyčerpávalo. Dostal som sa blízko, a zlyhal som na celej čiare. Keď ma potrebovala, nebol som tam.

To ma možno bolelo najväčšmi. Celý život som zachraňoval ranených, a predsa som nevedel zachrániť bytosť, ktorú som ľúbil najviac.

Fort George Island leží na sever od Jacksonvillu na Floride, pred Atlantikom ho chráni Little Talbot Island. Človek, ktorý pozná vodné cesty, môže navigovať loď z Atlantického oceánu po Fort George River po úzkych piesčiniach a plytčinách v okolí Little Talbotu do pokojnejších vôd v okolí Fort George. A hoci je Fort George Island chránený, nedá sa povedať, že by bol skrytý. Je to dôsledkom geografie. Intracoastal Waterway, čiže ICW, vnútrozemská vodná cesta – známa miestnym na severnej Floride ako Clapboard Creek – vedie od St. Johns River a Mayport Basin k Amelia Islandu a Nassauskému prielivu. Takže Fort George River spája Clapboard Creek s Atlantikom.

To znamená, že Fort George River je ľahko dostupná buď po ICW, alebo cez Atlantik, a teda je dôležitá pre lodiarov zo severnej Floridy vrátane boháčov, ktorí prezimujú alebo víkendujú na Amelii, St. Simonse a Sea Islande. Keď je príliv, Fort George River vyzerá ako každá iná rieka. Všade voda. Ale pár centimetrov pod hladinou sa nachádza odlišná realita. Pri odlive sa vynoria piesčiny v okolí Fort George ako bájna Atlantída a premenia sa na ih-

risko veľké ako dvadsať či tridsať futbalových ihrísk. Počas rušných víkendov tam kotví alebo je uviazaných aj sto lodí – od necelých štvormetrových Gheenoe cez päťmetrové Montauky až po sedem metrové so stredovou konzolou, desaťmetrové s tromi závesnými motormi a dvanásťmetrové super rýchle lode a všetky možné variácie medzi tým. V hlbších vodách dokonca kotvia aj osemnásť metrové alebo takmer dvadsaťpäť metrové jachty a vysielajú pomocné člny, tendre, na toto ihrisko.

Počas víkendov je tam kaleidoskop farieb a výbuchy zvukov. Kapitáni lodí pútajú pozornosť tromi spôsobmi: farbami a dizajnom svojich lodí, telami v bikinách a hlukom vychádzajúcim z reproduktorov. Na periférii sú sklené fľaše v chladničkách, plážové kreslá vo vode, deti na nafukovačkách, psy naháňajúce návnady na udiciach, chlapani vrhajúci siete, deti na vodných skútroch, zvalané hrady z piesku, slamené klobúky všetkých možných veľkostí a tvarov, starí muži púšťajúci šarkany, grily a generátory. Od východu do západu slnka je systém piesčín na Fort George River mestom, ktoré sa vynára pri odlive a mizne pri prílive.

Môj ostrov je jeden z mnohých malých ostrovčekov v okolí Fort George Islandu. Keďže zo západu je prístup cez hlbokú vodu po ICW a z juhu a východu cez plytké vody rieky, aj ja som obkolesený vodou. No na rozdiel od Fort George Islandu môj ostrov je menší a dostupný iba loďou. A zatiaľ čo na Fort George Islande sú domy, kostoly, kluby, turisti a stará plantáž, ja žijem sám.

A to sa mi páči.

Sedel som pri kuchynskom stole, popíjal kávu a usiloval som sa nepozerať na urny. Chcel som si zamestnať ruky, a tak som sa pustil do čistenia Fingersovho Sígu. Potom znova a znova. Páčilo sa mi, aký je opotrebovaný. Pripomínalo mi to, ako som ho nespočítane veľa ráz videl vyťahovať ho z puzdra. Pokúšal som sa spomenúť si na jeho a Marin hlas, vidieť ich tváre, ale boli tlmené, rozmazané, nedokázal som si ich vybaviť. Každým dňom ľútosť rástla a počul som sa, ako hovorím slová, ktoré som nechal nevy povedané.

Fingers odišiel náhle, a hoci som vedel, že sa to môže stať vzhľadom na to, akú prácu sme si my dvaja zvolili, nebol som na to pripravený. Bol tu, naplňal mi srdce i myseľ – a zrazu odišiel. Tisíc ráz som si premietal v hlave podrobnosti toho posledného dňa. „Pokryjeme väčšie územie, ak ty pôjdeš po pobreží a ja po obzore,“ vyhlásil. Vedel som, že sme sa nemali rozdeliť. Vedel som, že ak a keď nájde Victorovu jachtu, nebude čakať. A hoci bol starší a možno trochu pomalší, vrhne sa do toho. Slon v porceláne. So Sigom v ruke. Bol tvrdohlavý. Vo chvíli, keď začal stúpať po lodných schodíkoch, vedel, že vstup na jachtu *Gone to Market* je jednosmerná cesta.

Preto mu tí, ktorých zachraňoval, dôverovali. A preto ho mnohí mali radi.

Fingers sa vyrovnával so spomienkami tým, že rozprával príbehy. Vychádzali mu z úst jeden za druhým. Samozrejme, kľúčom k rozprávaniu bolo donútiť ho sedieť a ani sa nepohnúť, a keď ste mu naliali pohár zeme, stavidlá sa otvorili. A vtedy som len sedel, počúval, smial sa a plakal. Všetci sme tak reagovali.

Stál som pri oranžovom kufríku a smútil som v tichu. Vedel som, že by som sa mal rozhybať, ale odkladal som to. Strata jedného bola zdrvivúca. Strata oboch bola... Hoci som sa veľmi usiloval a dlho som sedel a hľadel na stôl, nešlo mi do hlavy, že všetko, čo som o nich vedel a prežil s nimi, je teraz uzavreté vo dvoch nádobách meter pred mnou. Vyšiel som z kuchyne, potom som sa vrátil a prekvapilo ma, že sa nepohli. Fialová urna a oranžový kufrík hľadeli na mňa.

Bolo to ako sen, ktorý sa mi nepáči, ale nemôžem sa z neho prebrať.

V nedeľu popoludní davy na piesčiniach zredli, no jedna jachta sa vynorila na obzore a plávala proti odlivu. Deväťmetrový tender väčšej jachty kotviacej v kanáli. Dvaja chlapi, desať dievčat. Hlučná hudba. Prova vyšla na pláž a dievčatá aj jeden muž vystúpili, kapitán zatiaľ čln zaistil, aby ho vietor nezahnal na plytčinu, takže by ho prinútil čakať osem hodín, kým bude môcť čln uvoľniť. Očividne vedel, čo robí.

Jeho hostia chodili po piesčine a natiahli volejbalovú sieť. Tí dvaja muži neboli ničím pozoruhodní. Potetovaní svalovci s reťazkami a náušnicami. Ako všetci, čo sa opíčili po iných. Ale dievčatá, to bolo čosi extra. Tak ako veľkosť ich bikín. Blížil sa západ slnka, pivo a drinky s dáždničkami tiekli potokom a na piesčine sa onedlho konala súťaž v tanci hore bez.

Už som to videl aj predtým.

Za chrbtom som mal hluk žúrujúcich a brodil som sa po pás ponorený niekoľko sto metrov od nich, vytiahol som pascu na kraby, vzal som do ruky nahnevaného modrého kraba, napichol som ho na háčik strednej veľkosti a hodil som ho do hlbšej vody. O dvadsať minút začala prítáň udice spievať. Smuha červená, od tanínu v riekach St. Johns a St. Mary's sfarbená do bronzova. Chytila sa na háčik.

Smuha je chutná ryba. Bude na večeru.

Fingersov vodotesný, ošúchaný, žiarivo oranžový kufrík prešiel možno päť-šesť ráz okolo zeme. Jedna cesta navyše mu neublíži. Pomyslel som si, že by sa mu to páčilo. Okrem toho keby loď zaliala voda, kufrík mohol poslúžiť ako plavák a zachrániť mi život – v tom bol Fingers dobrý. Pri ceste na juh budem musieť prekonať niekoľko sto míľ vrtošivými a niekedy nelútostnými vodami, tak som si robil plány ako aerolinky. „Keby na palube došlo k poklesu tlaku.“ Nepravdepodobné, ale možné. Zaistil som Fingersov kufrík na prove, lebo som vedel, že by sa mu páčilo, keby mu do tváre vial vietor.

Plánoval som stráviť popoludnie prípravou lode na cestu pri pobreží, ale podchvílou som sa prichytil, že hladím na kufrík. Premýšľal som, ako často som videl Fingersa robiť to, čo zvykol robiť – všetko zlepšovať. Pred rokmi som nazval svoju loď *Gone Fiction* z dôvodov, ktoré boli dôležité iba pre mňa. Fingers vyhlásil, že je to hlúpe meno. Povedal som mu, aby si kúpil vlastnú loď, lebo meno nezmením. Vedel prečo, tak sa so mnou nehádal.

Vymenil som olej. Lodnú vrtuľu som vymenil za inú s menším stúpaním, ktorej obrátky umožňovali dosiahnuť vyššiu rýchlosť aj

na väčšiu vzdialenosť. Ak budem šetriť palivo, môžem dosiahnuť najväčšiu rýchlosť 55 uzlov, ba aj viac, ak loď vyvážim.

Odstránil som zo stola účty a urobil som čosi, čoho som sa bál. Napísal som mail, ktorý som nechcel napísať. A potom druhý. Ako oznámite človeku, že zomrel ktosi, koho mal rád? Na to veru nemám odpoveď. Keď som skončil, len som sedel a hľadel na monitor. Celú hodinu. Bolo by lepšie zatelefonovať – zaslúži si to –, ale nemal som na to vlnový rozsah. A nedokázal by som ovládnuť emócie. A tak som mail odoslal, vypol počítač aj telefón a už som chcel zhasnúť všetky svetlá, keď som začul klopanie. Odrazilo sa od predných dverí, nieslo sa dažďom cez trávnik a dorazilo dnu cez otvorené okno na poschodí môjho podkrovného bytu v stodole. Keďže som obklopený vodou, návštevníci sú tu vzácní. Počkal som a klopanie sa ozvalo znova, tentoraz sprevádzané tlmeným ženským hlasom.

Dievčenským hlasom.

Natiahol som si košelu, prešiel v daždi cez dvor a bosý som sa zakrádal tmou, hľadel som na jej chrbát. Aj zozadu bola krásna.

„Zdravím,“ povedal som.

Vyskočila štvrt metra do vzduchu, keď dopadla, čupla si a skríkla. Keď som prešiel okolo nej do svetla, s úľavou sa zasmiala, ale znelo to neisto.

Stála a ukazovala na mňa, ale mierila krivo a jej slová sa zlievali dokopy. „Nemali by ste sa takto prikrádať k ľuďom. Teraz mi fakt treba cikať. Otvoríte mi?“

Odomkol som a otvoril som masívne dubové dvere dokorán. Pri tom sa aktivovali senzory pohybu, rozsvietilo sa svetlo a mohol som sa na ňu lepšie pozrieť. Bola to krásna mladá žena. Ako vystrihnutá z módného časopisu. Nohy modelky. Postava ako z reklamy na pilates. Nohy bosé, zablatené. Nad hlavou držala nepremokavú bundu, aby na ňu nepršalo. Nepokojne sa zasmiala. „Vydesili ste ma, dor...“ Zrazu si uvedomila, kde je, plesla si po ústach a dodala: „Teda... nečakala som vás. To je všetko. Prepáčte.“

Spoznal som ju z piesčiny.

KAPITOLA 2

Striasla zo seba dážd', robila v blate stopy. Bola provokatívne oblečená. Džínsové šortky, podprsenka od bikín. Niekoľko pírsingov – v nose, v ušiach, na pupku. Čierna linka. Možno umelé mihalnice. Razil z nej dym, ale nie cigaretový. Možno cigarový, ale pochyboval som o tom. Prstami si nervózne krútila ramienko na bikinách na krku. Vošla dnu a zakrútila sa ako tanečnica. Urobila to nielen preto, že sa chcela poobzerať dookola, ale aj preto, lebo jej to bolo prirodzené. Akoby v detstve tancovala. Čierna farba vlasov nebola pravá. Zmenila ju len nedávno. Aj tetovanie na krížoch bolo nové. Červené okraje vyzerali zapálené.

Jej nepremokavá bunda patrila nejakému mužovi a bola o niekoľko čísel väčšia. Ukázal som na ňu. „S dovolením.“

Prehodila si ju cez ruku. „To je v pohode.“ Rozmýšľal som, či jej momentálnu nedôveru vyvolal ten, komu patrila tá bunda.

Mala pätnásť. Možno šestnásť, ale pochyboval som o tom. Svet mala pred sebou. Čosi nepekné za sebou. Jej sklený pohľad prezrádzal búrlivú zmes vzrušenia a strachu vyvolanú medikamentmi. V žilách toho mala viac, nielen krv.

Nastalo ticho. Založil som si ruky za chrbát. „Ako ti pomôžem?“

„Máte tu véééčko?“ zabľabotala.

Ukázal som na dvere a vošla dnu. Kráčala provokatívne. Po pár minútach jej zazvonil mobil a počul som, ako čosi hovorí niekomu, nerozpráva sa s ním. Jej zvýšený hlas prezrádzal, že rozhovor sa nevyvíja dobre. Keď sa vrátila, prehodila si bundu cez plecia.

„Ďaaaakujem.“

Zvedavo skúmala malú kaplnku. Do ticha sa ozval môj hlas. „Koľko máš rokov?“

Zasmiala sa, ale nepozrela na mňa. „Dvadsaťjeden.“

Mlčal som a donútil som ju pozrieť na mňa. „Nie je ti zle?“

Znova sa zatvárla nepokojne. Vyhýbala sa môjmu pohľadu. „Prečo sa pýtate?“

Ukázal som rukou cez vodu na miesto, kde strávila popoludnie. „Niekedy je ťažšie vystúpiť z lode než nastúpiť.“

„Vyznáte sa v lodiach?“

„Trochu.“

Skúmala zložitú drevorezbu. Ručne tesané drevo. Vrchná časť lavíc rokmi stmavla od tuku a potu. Pohľad jej padol na ozdobný oltár a schody. „Je to krásne.“

„Vybudovali to otroci. Asi pred dvesto rokmi.“

Cez sklo prenikalo svetlo a vrhalo tieň na vychodené kamene pod jej nohami. Prebehla dlaňou po lavici. Prstami čítala príbehy, ktoré rozprávala.

Vyzrela cez okno, veľmi netlmilo hukot Atlantiku dorážajúceho na pláž vzdialenú pár stoviek metrov. „Úžasné, že to tu nezničili hurikány.“

„Zopár ráz sa o to pokúšali. Dali sme to tu znova dokopy.“

„Takže otroci, čo?“ spýtala sa.

Ukázal som na stenu. Na všetky mená vyryté rukou do kameňa. „Každý z nich bol mama... otec... dieťa.“

Podišla k stene a prebehla prstami po vyrytých menách, potom po dátumoch. Niektoré boli hlbšie ako iné. Medzi obočím sa jej zjavila vráska. „Otroci?“ uisťovala sa.

„Slobodní otroci.“

Do tej kamennej steny boli vyryté stovky mien. Po špičkách prešla doprava. Na tvári sa jej objavil úsmev. Natiahla krk. Spýtavo pozrela na mňa.

„Väčšina pochádza spred občianskej vojny, vtedy bolo toto miesto jednou z početných zastávok hnutia odporu.“

Skúmavo si prezerala dátumy a spýtala sa: „Ale niektoré sú z posledného desaťročia. Z vlaňajška?“

Znova som prikývol.

„Otroctvo je už zrušené.“

Pokrčil som plecami. „Ešte vždy ľudia vlastnia ľudí.“

Čítala mená. „Všetci títo ľudia tu našli slobodu?“

„Nepovedal by som, že ju našli, len sa tu zastavili na ceste k slobode.“

Končekmi prstov znova čítala zo steny. Hovorila hlasno, nezodpovedalo to nášmu tichému rozhovoru. „Záznam o slobode.“

„Také čosi.“

„Prečo je pri týchto iba jeden dátum?“

„Raz slobodní, navždy slobodní.“

Prešla k stene, k ďalšiemu zoznamu. „A prečo sú pri týchto dva dátumy?“

„Zomreli, prv než si stihli vychutnať slobodu.“

Vonku zatrúbil hmlový roh. Najprv dlho, potom dva razy krátko. Odpútalo to jej pozornosť od steny. Prešla k dverám, potom sa obrátila a znova pozrela na stenu plnú mien. Zvrtla sa ku mne. „Som tu jediná?“

„Sme tu len my dvaja.“

„Máte na mysli vy a ja, alebo...“ Pozrela nahor. „Vy a on?“

„Len my dvaja.“

Zamyslela sa nad tým, usmiala sa a znova sa zavrtela. Svojho tanečného partnera videla iba ona. „Páčite sa mi, otče.“ Ukázala na zem pod nohami. „Žijete na tomto ostrove?“

„Nie som kňaz. Ale áno, žijem tu.“

„Čo robíte?“

„Som tu správca. Dozerám na to, aby ľudia, ktorí sa sem prikradnú v noci, nemaľovali grafity.“

Chytila ma za pravú ruku a obrátila ju. Prebehla prstami po mozoľoch a hline v záhyboch. Usmiala sa. „A kde je kňaz?“

Krátka otázka, dlhá odpoveď. Rozmýšľal som, či toto bol dôvod, ktorý ju priviedol k mojim dverám. „Momentálne sme bez kňaza.“

Akoby ju to znepokojilo. „Aký je to, dori... Teda, aký je to kostol?“
„Nefungujúci.“

Pokrútila hlavou. „To je hlúposť. Kto to kedy počul, aby kostol nefungoval?“

„Ja tu len pracujem.“

„Sám?“

Znova som prikývol.

„Necítite sa osamelo?“

„Ani nie.“

Pokrútila hlavou. „Prišla by som o rozum, dori...“ Opäť si plesla rukou po ústach. „Prepáčte... teda, zbláznila by som sa.“

Zasmial som sa. „Predpokladáte, že ja som sa nezbláznil.“

Podišla bližšie, tvár mala pár centimetrov od mojej tváre. Viečka jej oťaželi. Z dychu jej razil alkohol. „Videla som bláznov a vy tak nevyzeráte.“ Prebehla ma pohľadom od hlavy po päty. „Ja neviem. Mne sa zdáte faaaakt dobrýyyy.“ Zdvihla prst a dotkla sa mi jazvy nad okom. „Bolí to?“

„Už nie.“

„Ako ste k tomu prišli?“

„Pri krčmovej bitke.“

„Čo sa stalo tomu druhému?“

„Druhým. Množné číslo.“

Položila mi ruku na plece a potľapkala ma, čím len dokázala, že ak aj niekedy mala ohraničený osobný priestor, hranice vymazal koktail v jej krvi. „Vedela som, že sa mi páčite, padre.“ Znova si ma premerala. Prešla mi prstami po ramene, dotkla sa žily

na mojom bicipse. Potom mi stlačila sval, akoby skúšala vzduch v pneumatike na bicykli. „Posilňujete?“

„Nezaháľam.“

Stisla mi obe ramená a potom prekročila všetky bariéry osobného priestoru, ktoré som si vybudoval – stisla mi hrudné svalstvo a potľapkala ma po bruchu a zadku. „To vidieť.“ Ukázala palcom za seba. K vode a podľa všetkého k svojej lodi. Zdvihla bundu a poznamenala: „On stále posilňuje. Nezáleží mu na ničom inom, len na svaloch.“

Nič som nepovedal.

„Čo tu vlastne robíte?“ spýtala sa.

„Kosím trávu, plejem burinu a za to tu môžem bezplatne bývať.“

Zvážila to. „V živote som nebola v takomto kostole.“

Pozerala na odláhlú stenu pokrytú lukmi z celého sveta. Ručne vyrobenými lukmi z nespočetných krajín. A k tomu patri- li šípy. Neisto podišla bližšie a skúmala mementá. „To sú vaše luky?“

„Kedysi som dosť cestoval,“ vysvetlil som.

„Pochodili ste veľa krajín. Ja som nikdy... hm... nikde som nebola.“ Silene sa usmiala. „Ale chystám sa ísť.“ Prebehla prstom po lukoch a šípoch. „Vy ste Robin Hood?“

„Nie.“ Vždy som mal slabosť na lukostreľbu – privádzalo ma do úžasu, ako v rozličných krajinách vytvárali energiu s pomocou dreva a špagátu –, a tak som ich na svojich cestách zbieral. Vždy keď som natrafil na nejaký luk, priniesol som ho domov.

Ramenami naznačila pohyb. „Vy z nich strieľáte?“

„Nie.“

„Prečo ich tu máte?“

„Sú to mementá.“

„Na čo?“

„Na to, kto som.“

„A kto ste?“

Neodpovedal som okamžite. Potom som stíšil hlas: „Hriešnik.“

Zatvárala sa zmätene. „Aj ja, ale čo to má spoločné s...?“ Ukázala na stenu. „S týmto všetkým?“

„Výraz zhręšiť pochádza zo staroanglického lukostreleckého termínu z trinásteho storočia.“

„Čo to znamená?“

„Netrafiť terč.“

Zasmiala sa. „Dopekla, všetci sme...“ Prikryla si ústa rukou, potom si ich utrela do ramena. „Teda... to je pravda.“ Znova sa zakrútila, potom chodila pomedzi lavice a hľadela na môj svet. „Takže vy ste hriešnik, čo?“

Hľadel som na ňu, nič som nehovoril.

„Neviem si predstaviť, čo som ja.“ Krúžila okolo mňa, preme-riavala si ma. „Nemôžete byť až taký zlý.“ Ukázala na steny. „Tu vás drží Boh.“

Prebehla pohľadom starú, ošúchanú spovednicu. „Kedy do- stanete nového kňaza?“

„Neviem.“

„Tak teda... chcete povedať, že dnes večer tu kňaza nevidím? V najbližších dvadsiatich minútach?“

Prikývol som. „Áno.“

„Nepriđe?“

„Áno, to chcem povedať. Dnes nepriđe nijaký kňaz.“

Zhlboka si vzdychla. „Takže sa musím zmieriť s...“ Nespokojne ukázala na mňa. „S vami.“

Nech mala v krvi čokolvek, stúplo jej to do hlavy. Plávala. Bola bledá ako duch. Na tvári sa jej perlil pot. Zatvorila oči, zaknísala sa, ticho si pohmkávala a zdvihla ramená. Nebol som si istý, či si uvedomuje, čo robí. Asi minútu stála v kaplnke so zdvihnutými ramenami, knísala sa, pohmkávala si pieseň, ktorú vydolovala odkiaľsi z hlbín pamäti. Keď som v prítomnosti detí, ktoré sú ďaleko od domova – a čoraz ďalej –, mám v hrudi zvláštny pocit. Stáva sa mi to už roky. Keď tam tak stála, zdalo sa mi, akoby sa mi medzi rebrá zabodol nôž.

Keď znova otvorila oči, po sluchách jej stekal pot. Spustila ramená. „Páni... toto je správny kostol.“ Sadla si do lavice a dlho na mňa hľadela. Po minúte naklonila hlavu ako šteniatko a potom sa jej mihol tvárou mrzutý výraz. Rukou si prešla po bruchu a zažmurkala.

„Ejha!“ Líca sa jej vyduli a trochu sa zachvela. Začalo ju napínať. Zúfalo sa obzerala, či neuvidí miesto, ktoré nie je posvätné, vstala z lavice, prebehla stredovou uličkou a zastala na polceste. „Tuším budem gr...“ Pokúsila sa prejsť k dverám, ale dlážka bola nerovná a krok mala neistý. Keďže tam bolo priveľa prekážok, padla na kolená, pozbierala sa a vyprázdnila črevá. Potom znova. Od kamenných múrov sa odrážal šplachot a nadýmanie.

Utrela si ústa do bundy, oprela sa o lavicu a zatvorila oči. Lial sa z nej pot. Keď prehovorila, ani neotvorila oči. „Nemôžem uveriť, že som práve...“ Zarazila sa a vykročila stredovou uličkou. Zastala o dve lavice ďalej. Oprela sa o jednu z nich a opäť zatvorila oči. „Ak tu máte uterák alebo mop, očistím to...“

„Ja to urobím.“

Otvorila oko. „Naozaj odpracete moje grcky?“

„Už som videl aj horšie veci.“

Zaklonila hlavu, zatvorila obe oči položila dlane na dlažbu. Akoby sa usilovala zastaviť zem, aby sa nekrútila. „Keby ste neboli padre, pobozkala by som vás na ústa.“

„Nie som padre.“

„A nepobozkáte ma?“

Nič som nepovedal, len som ukázal na sliny tečúce jej z brady a dopadajúce na prsník. Utrela ich druhým ramenom a povedala: „No dobre, ja by som sa možno tiež nepobozkala, ale...“ Znova zatvorila oči. „Viem dobre bozkáááávať.“ Otvorila oči a chvíľu ma skúmala. „Bozkávali ste niekedy dievča, otče?“

„Áno.“

Poobzerala sa, akoby sa bála, že niekto počúva náš rozhovor. „To tu máte dovolené?“

Zasmial som sa. „Áno.“

„Kto ste?“

„Jednoducho muž.“

„Ste ženatý?“

„Bol som.“

„Boli ste?“ Skôr vyhlásenie než otázka.

„Krátko.“

„Takže...“ Usmiala sa. „Už dlhší čas ste sa nebozkávali?“

„Áno.“

„Tak by sa vám možno zišlo správne bozkááávanie.“

Nenamietal som.

Zošpúlila pery a zatvorila oči. V tej póze vydržala niekoľko sekúnd. „Určite ma nechcete pobozkať? Som v tom majsterka.“

„Verím.“

Prestala špúliti pery, potom ich znova zošpúlila. Vyzerala pritom ako ryba. Keby nebola opitá, bolo by to komické. „Niečo vám uniká.“

„To vidím.“

Otvorila oči, ale medzera medzi obočím sa zmenšila. „Koľko máte rokov?“

„Štyridsaťdeväť. A ty?“

„Šestnásť,“ odvetila bez rozmýšľania. Oprela si hlavu o lavicu a znova zatvorila oči. „Viete, keby vám tu nedýchal na krk Boh, zoznámila by som vás s mamou – hoci momentálne to medzi nami nie je ideálne, takže by sme to mohli nechať na inokedy.“ Zdvihla prst, aby to zdôraznila. Otvorila oči. „Rád tancujete, padre?“

Nestálo mi za námahu opraviť ju. Pokrútil som hlavou. „Nie veľmi.“

Pokúsila sa na mňa ukázať, ale prst znova minul cieľ. Tentoraz o pol metra. „Moja mama by sa vám páčila. Je pekelná...“ Opäť si plesla dlaňou po ústach a začala sa zakrúdať k dverám. „Musím odtiaľto vypadnúť.“ Zdvihla ruku k tvári a začala nahlas počítvať, pri každej cifre vystrela prst. „Tridsaťdva, tridsaťtri...“ Zastavila sa

a pozrela na mňa. „Ste dosť starý, aby ste mi boli otcom. Mali by ste sa stretnúť s mojou mamou.“

„V skutočnosti by som mohol byť tvojím starým otcom.“

Zošpúlila pery. „Na starého otca vyzeráte príliš dobre.“ Vstala a za pomoci rúk vyliezla z lavice. Keď tam teraz stála, oči privreté, nohy vratké, potiahla bikinovú podprsenku a tá sa ľahko zošmykla. Stála tam s holou, opálenou hruďou, oči ešte vždy zavreté a pery zošpúlené, a čakala, či prijmem jej návrh. To dievča sa zúfalo usilovalo byť ženou, keď potrebovalo byť dievčaťom. Medzi prsami jej visel strieborný jeruzalemský krížik. Vždy keď sa pohla, nadskočil a trochu sa otočil, takže bolo vidieť vyrytú štruktúru včelieho plástu. Všimla si, že si ho prezerám.

„Páči sa vám môj krížik?“

„Páči.“

„Pokojne si ho vezmite, je váš.“

Z háčika na stene som zvesil župan a prehodil som jej ho cez plecia. V tom bielom odevu sa tvárila sklamane. „Nezdám sa vám dosť pekná?“

„Si veľmi pekná.“

Krútila bikinovou podprsenkou, zahrávala sa so mnou. „Prí veľmi zvodná?“

„Nie.“

Zrazu zdvihla obočie, vyjavene na mňa pozrela a potmehúdsy sa usmiala. „Ach!“ Znova namierila prst. Znova minula o pol metra. „Toto je *taký* kostol. Vy ste gej? To mi je ľúto...“ Hrala sa s podprsenkou, ale nikam to nevedlo. „Ja sa tu pokúšam...“

„Nie som gej.“

„Určite?“

„Určite.“

Zvrástila obočie a držala si bradu rukou. „Som primladá?“

Ustúpil som. „Tak nejako.“

Do nosa jej udrel pach mláky na dlážke medzi nami. Vykřivila pery. „Naozaj nechcete, aby som vám s tým pomohla?“

„Naozaj sa chceš vrátiť na tú loď?“

Zatvorila oči, zošpúlila pery a niekoľko sekúnd tak zostala stáť. „Viem dobre bozkávať, padre. Mali by ste to so mnou skúsiť, kým vám to ponúkam. Bojíte sa, že to niekomu poviem?“

„Ani nie.“

„Nepoviem to ani živej duši. Bude to naše tajomstvo.“

„Vieš zachovať tajomstvo?“

Vševediaco sa usmiala. „Som hotová Fort Knox.“ Znova pozrela na spovednicu. „Mohli by ste sem zavolať náhradného kňaza?“ Ukázala na kľáčadlo. „Hocikoho. Chcela by som, ehm...“

„Nie.“

„Vážne?“

„Vážne.“

„Toto je fakt divný kostol.“

Nahlas som sa zasmial.

Slová, ktoré vyslovila, jej vírili zmätenou myslou, až sa napokon priblížili k pochopeniu. Keď si uvedomila realitu, znova si plesla rukou po ústach. „Ach, prepáčte. Mala by som zatvoriť...“

„Môžem ti dať svoje telefónne číslo?“

„Čože? Poviete kňazovi, aby mi zavolať?“

„Nie, dám ti svoje číslo, nie naopak.“

Len mávla rukou. „Padre, ja nie som taká. Nedávam svoje číslo na prvom rande.“

„Toto je prvé rande?“

Zatvárla sa sklamané. „Nie naozaj. Nechcete ma pobožkať.“

Vystrel som ruku.

Vybrala mobil zo zadného vrečka šortiek a podržala ho pred sebou. Jedným prstom rozopla gombík a odhalila dolný diel bikín. „Ak ma pobožkáte, dám vám môj mobil.“

„Zatvor oči.“

Zatvorila ich, našpúlila pery a čakala, mierne sa knísala. Keby som bol o tridsať rokov mladší, možno by som sa na to dal nahovoriť. Vlastne určite. Opatrne som jej vzal mobil z ruky, ale bol za-